

Eiropas Savienības
Padome

Briselē, 2020. gada 7. februārī
(OR. en)

14127/19

Starpiestāžu lieta:
2018/0412 (CNS)

FISC 447
ECOFIN 1016

LEĢISLATĪVIE AKTI UN CITI DOKUMENTI

Temats: PADOMES DIREKTĪVA, ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK attiecībā uz konkrētu prasību ieviešanu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem

PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2020/...

(... gada ...),

ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK

attiecībā uz konkrētu prasību ieviešanu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 113. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu¹,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu²,

saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru,

¹ ... atzinums (OV C , , . lpp.).

² OV C 240, 16.7.2019., 33. lpp.

tā kā:

- (1) Padomes Direktīva 2006/112/EK¹ nosaka pievienotās vērtības nodokļa (PVN) vispārīgos uzskaites pienākumus nodokļa maksātājiem.
- (2) Elektroniskās komercijas ("e-komercija") pieaugums atvieglo preču un pakalpojumu pārrobežu pārdošanu galapatērētājiem dalībvalstīs. Šajā kontekstā pārrobežu e-komercija nozīmē tādas preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanu, par ko PVN ir maksājams vienā dalībvalstī, savukārt preču piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, trešā teritorijā vai trešā valstī. Tomēr krāpnieciski uzņēmumi izmanto e-komercijas iespējas, lai gūtu negodīgas tirgus priekšrocības, nepildot savus PVN pienākumus. Ja piemēro principu par nodokļa uzlikšanu galamērķī, jo patērētājiem nav uzskaites veikšanas pienākumu, patēriņa dalībvalstīm ir vajadzīgi atbilstoši instrumenti, lai atklātu un kontrolētu šādus krāpnieciskus uzņēmumus. Ir svarīgi apkarot pārrobežu krāpšanu PVN jomā, ko izraisa dažu uzņēmumu krāpnieciska rīcība pārrobežu e-komercijas jomā.

¹ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

- (3) Lielākajā daļā tiešsaistes pirkumu, ko Savienībā veic patērētāji, maksājumi tiek veikti ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju starpniecību. Lai sniegtu maksājumu pakalpojumus, maksājumu pakalpojumu sniedzēja rīcībā ir specifiska informācija konkrētā maksājuma adresāta jeb maksājuma saņēmēja identificēšanai un dati par maksājuma datumu, summu un izcelsmes dalībvalsti, kā arī par to, vai maksājums ir iniciēts tirgotāja fiziskajās telpās. Minētā specifiskā informācija ir jo īpaši svarīga tādu pārrobežu maksājumu sakarā, kuriem maksātājs atrodas vienā dalībvalstī un maksājuma saņēmējs atrodas citā dalībvalstī, trešā teritorijā vai trešā valstī. Šāda informācija ir vajadzīga, lai dalībvalstu nodokļu iestādes ("nodokļu iestādes") veiktu savus pamatuzdevumus – atklātu krāpnieciskus uzņēmumus un uzraudzītu PVN saistības. Tādēļ ir nepieciešams, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji minēto informāciju darītu pieejamu nodokļu iestādēm nolūkā palīdzēt tām konstatēt un apkarot ar PVN saistītu pārrobežu krāpšanu.

- (4) Ar PVN saistītas krāpšanas apkarošanā ir svarīgi prasīt, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji veiktu pietiekami detalizētu uzskaiti un ziņotu par konkrētiem pārrobežu maksājumiem, kuri par tādiem noteikti pēc maksātāja un maksājuma saņēmēja atrašanās vietas. Tādēļ ir jādefinē tādi jēdzieni kā maksātāja atrašanās vieta un maksājuma saņēmēja atrašanās vieta, kā arī šo atrašanās vietu identificēšanas līdzekļi. Maksātāja un maksājuma saņēmēja atrašanās vietai būtu jāiedarbina uzskaites veikšanas un ziņošanas pienākumi tikai tādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri veic uzņēmējdarbību Savienībā, un minētajiem pienākumiem nebūtu jāskar Direktīvā 2006/112/EK un Padomes Īstenošanas regulā (ES) Nr. 282/2011¹ paredzētie noteikumi attiecībā uz tāda darījuma vietu, par kuru uzliek nodokli.
- (5) Pamatojoties uz savā rīcībā jau esošo informāciju, maksājumu pakalpojumu sniedzēji attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem, ko tie sniedz, var noteikt maksājuma saņēmēja un maksātāja atrašanās vietu, izmantojot maksātāja vai maksājuma saņēmēja maksājumu konta identifikatoru vai jebkādu citu identifikatoru, kas nepārprotami identificē maksātāju vai maksājuma saņēmēju un sniedz to atrašanās vietu. Kad šādi identifikatori nav pieejami, maksātāja vai maksājuma saņēmēja atrašanās vieta būtu jānosaka, izmantojot maksājumu pakalpojumu sniedzēja, kurš rīkojas maksātāja vai maksājuma saņēmēja vārdā, uzņēmuma identifikatoru kodu, gadījumos, ja naudas līdzekļus pārskaita maksājuma saņēmējam bez jebkāda maksātāja vārdā izveidota maksājumu konta, ja naudas līdzekļi netiek kreditēti nevienā maksājuma saņēmēja maksājumu kontā vai ja nav nekāda cita maksātāja vai maksājuma saņēmēja identifikatora.

¹ Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 282/2011 (2011. gada 15. marts), ar ko nosaka īstenošanas pasākumus Direktīvai 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 77, 23.3.2011., 1. lpp.).

- (6) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/679¹ ir svarīgi, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākums glabāt un sniegt informāciju par pārrobežu maksājumu būtu samērīgs un ietvertu tikai to, kas dalībvalstīm nepieciešams ar PVN saistītas krāpšanas apkarošanai. Turklāt vienīgā informācija par maksātāju, kas būtu jāglabā, ir maksātāja atrašanās vieta. Kas attiecas uz informāciju par maksājuma saņēmēju un pašu maksājumu, maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu būt pienākumam saglabāt un ziņot nodokļu iestādēm tikai to informāciju, kas minētajām iestādēm ir nepieciešama, lai atklātu iespējamās krāpniecības un veiktu nodokļu kontroles. Tādēļ maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jāprasa veikt uzskaiti tikai par tādiem pārrobežu maksājumiem, kas var norādīt uz saimniecisko darbību. Robežvērtības ieviešana, pamatojoties uz maksājumu saņēmēja saņemto maksājumu skaitu kalendārā ceturkšņa laikā, sniegtu norādi par to, vai šie maksājumi tika saņemti saimnieciskās darbības ietvaros, tādējādi izslēdzot maksājumus nekomerciālu iemeslu dēļ. Ja šāda robežvērtība ir sasniegta, būtu piemērojami maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzskaites veikšanas un ziņošanas pienākumi.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

- (7) Vienā maksājumā, ko maksātājs veic maksājuma saņēmējam, var būt iesaistīti vairāki maksājumu pakalpojumu sniedzēji. Minētā vienreizējā maksājuma rezultātā var tikt veikti vairāki naudas līdzekļu pārskaitījumi starp dažādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Visiem konkrētajā maksājumā iesaistītajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem jābūt uzskaites veikšanas un ziņošanas pienākumiem, ja vien nav piemērojams īpašs izņēmums. Minētajā uzskaitē un ziņojumos būtu jāietver informācija par maksājumu, ko sākotnējais maksātājs veicis maksājuma galasaņēmējam, nevis informācija par naudas līdzekļu starpposma pārskaitījumiem starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
- (8) Uzskaites veikšanas un ziņošanas pienākumiem vajadzētu būt ne vien tad, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs maksātāja uzdevumā pārskaita naudas līdzekļus vai izdod maksājumu instrumentus, bet arī gadījumos, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs saņem naudas līdzekļus vai pieņem maksājumu darījumus maksājuma saņēmēja vārdā.

- (9) Šajā direktīvā noteiktie pienākumi nebūtu jāpiemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri neietilpst Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366¹ darbības jomā. Tādēļ gadījumos, kad maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji neatrodas dalībvalstī, pienākumiem veikt uzskaiti un paziņot informāciju par pārrobežu maksājumu vajadzētu attiekties uz maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. No otras puses, lai uzskaites veikšanas un ziņošanas pienākumi būtu samērīgi, tajos gadījumos, kad dalībvalstī atrodas gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji, uzskaitē būtu jāveic vienīgi maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Uzskaites veikšanas un ziņošanas pienākumu nolūkā būtu jāuzskata, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas dalībvalstī, ja tā uzņēmuma identifikācijas kods (*BIC*) vai unikālais uzņēmuma identifikators attiecas uz minēto dalībvalsti.
- (10) Ņemot vērā ievērojamo informācijas apjomu un tās sensitivitāti personas datu aizsardzības ziņā, ir nepieciešams un samērīgi, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji glabā uzskaiti par pārrobežu maksājumiem trīs kalendāros gadus, lai palīdzētu dalībvalstīm apkarot ar PVN saistītu krāpšanu un atklāt krāpniekus. Šis laikposms sniedz pietiekami daudz laika, lai dalībvalstis varētu efektīvi veikt kontroles un izmeklēt gadījumus, kad ir aizdomas par krāpšanu, kas saistīta ar PVN, vai atklāt ar PVN saistītu krāpšanu.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).

- (11) Informācija, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem ir jāglabā, dalībvalstīm ir jāapkopo un tās apmaiņā jāveic saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 904/2010¹, kas paredz noteikumus par administratīvo sadarbību un informācijas apmaiņu, lai apkarotu krāpšanu PVN jomā.
- (12) Ar PVN saistīta krāpšana ir kopīga problēma visām dalībvalstīm, bet atsevišķām nav informācijas, kas vajadzīga, lai nodrošinātu, ka PVN noteikumi par pārrobežu e-komerciju tiek piemēroti pareizi, vai lai apkarotu ar PVN saistītu krāpšanu pārrobežu e-komercijā. Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, apkarot ar PVN saistītu krāpšanu, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, ja pastāv pārrobežu elements, un tādēļ, ka nepieciešams iegūt informāciju no citām dalībvalstīm, bet rīcības mēroga vai iedarbības dēļ to var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.

¹ Padomes Regula (ES) Nr. 904/2010 (2010. gada 7. oktobris) par administratīvu sadarbību un krāpšanas apkarošanu pievienotās vērtības nodokļa jomā (OV L 268, 12.10.2010., 1. lpp.).

- (13) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas ir atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, jo īpaši tiesības uz personas datu aizsardzību. Saskaņā ar šo direktīvu saglabātā un sniegtā informācija par maksājumiem ir jāapstrādā tikai nodokļu iestāžu ekspertiem krāpšanas apkarošanas jomā, nepārsniedzot to, kas ir samērīgs un nepieciešams, lai sasniegtu šīs direktīvas mērķi, proti, apkarot ar PVN saistītu krāpšanu. Šajā direktīvā ir ievēroti arī noteikumi, kas izklāstīti Regulā (ES) 2016/679 un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2018/1725¹.
- (14) Saskaņā ar Regulas (ES) 2018/1725 42. panta 1. punktu ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, kas 2019. gada 14. martā sniedza atzinumu².
- (15) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Direktīva 2006/112/EK,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1725 (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 45/2001 un Lēmumu Nr. 1247/2002/EK (OV L 295, 21.11.2018., 39. lpp.).

² OV C 140, 16.4.2019., 4. lpp.

1. pants

Direktīvas 2006/112/EK XI sadaļas 4. nodaļā iekļauj šādu iedaļu:

"2.A IEDAĻA

VISPĀRĪGI MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU SNIEDZĒJU PIENĀKUMI

243.a pants

Šajā iedaļā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir jebkura no maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijām, kas minētas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366* 1. panta 1. punkta a) līdz d) apakšpunktā, vai fiziska vai juridiska persona, kas gūst labumu no atbrīvojuma saskaņā ar minētās direktīvas 32. pantu;
- 2) "maksājumu pakalpojums" ir jebkurš no darījumdarbības veidiem, kas izklāstīti Direktīvas (ES) 2015/2366 I pielikuma 3. līdz 6. punktā;
- 3) "maksājums" ir "maksājumu darījums", kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 5) punktā, vai "bezkonta naudas pārvedums", kā definēts minētās direktīvas 4. panta 22) punktā, ievērojot izņēmumus, kas paredzēti minētās direktīvas 3. pantā;

- 4) "maksātājs" ir "maksātājs", kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 8) punktā;
- 5) "maksājuma saņēmējs" ir "maksājuma saņēmējs", kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 9) punktā;
- 6) "piederības dalībvalsts" ir "piederības dalībvalsts", kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 1) punktā;
- 7) "uzņēmēja dalībvalsts" ir "uzņēmēja dalībvalsts", kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 2) punktā;
- 8) "maksājumu konts" ir "maksājumu konts", kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 12) punktā;
- 9) "IBAN" ir "IBAN", kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 260/2012** 2. panta 15) punktā;
- 10) "BIC" ir "BIC", kā definēts Regulas (ES) Nr. 260/2012 2. panta 16) punktā.

* Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).

** Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.).

1. Dalībvalstis prasa, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji veic pietiekami detalizētu maksājumu saņēmēju un maksājumu uzskaiti attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem, ko tie sniedz katrā kalendārajā ceturksnī, lai dalībvalstu kompetentās iestādes varētu veikt tādu preču piegāžu un pakalpojumu sniegšanas kontroli, kas saskaņā ar V sadaļas noteikumiem tiek uzskatītas par notikušām dalībvalstī, nolūkā sasniegt mērķi – apkarot ar PVN saistītu krāpšanu.

Pirmajā daļā minēto prasību piemēro tikai tiem maksājumu pakalpojumiem, ko sniedz saistībā ar pārrobežu maksājumiem. Maksājumu uzskata par pārrobežu maksājumu tajos gadījumos, kad maksātājs atrodas vienā dalībvalstī un maksājuma saņēmējs atrodas citā dalībvalstī, trešā teritorijā vai trešā valstī.

2. Prasību, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem noteikta 1. punktā, piemēro tad, ja kalendārā ceturkšņa laikā maksājumu pakalpojumu sniedzējs vienam un tam pašam maksājuma saņēmējam sniedz maksājumu pakalpojumus tādā apmērā, kas atbilst vairāk nekā 25 pārrobežu maksājumiem.

Šā punkta pirmajā daļā minēto pārrobežu maksājumu skaitu aprēķina pēc maksājumu pakalpojumu sniedzēja nodrošinātajiem maksājumu pakalpojumiem par katru dalībvalsti un par katru no 243.c panta 2. punktā minētajiem identifikatoriem. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir informācija, ka maksājuma saņēmējam ir vairāki identifikatori, aprēķinu izdara par katru maksājuma saņēmēju.

3. Šā panta 1. punktā noteikto prasību nepiemēro maksājumu pakalpojumiem, ko sniedz maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēji, attiecībā uz jebkuru maksājumu, kurā vismaz viens no maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas dalībvalstī, kā parāda minētā maksājumu pakalpojumu sniedzēja *BIC* vai jebkāds cits uzņēmuma identifikācijas kods, kas nepārprotami identificē maksājumu pakalpojumu sniedzēju un tā atrašanās vietu. Maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēji minētos maksājumu pakalpojumus tomēr iekļauj 2. punktā minētajā aprēķinā.
4. Ja ir piemērojama 1. punktā noteiktā prasība maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, uzskaiti:
- a) maksājumu pakalpojumu sniedzējs glabā elektroniskā formātā trīs kalendāros gadus, sākot no maksājuma izdarīšanas dienas kalendārā gada beigām;
 - b) saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 904/2010 24.b pantu dara pieejamu maksājumu pakalpojumu sniedzēja piederības dalībvalstij vai uzņēmējām dalībvalstīm, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājumu pakalpojumus dalībvalstīs, kas nav piederības dalībvalsts.

243.c pants

1. Lai piemērotu 243.b panta 1. punkta otro daļu un neskarot V sadaļas noteikumus, uzskata, ka maksātāja atrašanās vieta ir tajā dalībvalstī, kura atbilst:
 - a) maksātāja maksājumu konta *IBAN* vai jebkādam citam identifikatoram, kas nepārprotami identificē maksātāju un sniedz tā atrašanās vietu, vai, ja šādu identifikatoru nav,
 - b) *BIC* vai jebkādam citam uzņēmuma identifikācijas kodam, kas nepārprotami identificē maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kurš rīkojas maksātāja vārdā, un sniedz tā atrašanās vietu.
2. Lai piemērotu 243.b panta 1. punkta otro daļu, uzskata, ka maksājuma saņēmēja atrašanās vieta ir tajā dalībvalstī, trešā teritorijā vai trešā valstī, kura atbilst:
 - a) maksājuma saņēmēja maksājumu konta *IBAN* vai jebkādam citam identifikatoram, kas nepārprotami identificē maksājuma saņēmēju un sniedz tā atrašanās vietu, vai, ja šādu identifikatoru nav,
 - b) *BIC* vai jebkādam citam uzņēmuma identifikācijas kodam, kas nepārprotami identificē maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kurš rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā, un sniedz tā atrašanās vietu.

243.d pants

1. Uzskaitē, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem jāveic, ievērojot 243.b pantu, ietver šādu informāciju:
 - a) *BIC* vai jebkādu citu uzņēmuma identifikācijas kodu, kas nepārprotami identificē maksājumu pakalpojumu sniedzēju;
 - b) maksājuma saņēmēja vārdu vai uzņēmuma nosaukumu, kāds tas ir maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzskaitē;
 - c) ja pieejams – jebkādu maksājuma saņēmēja PVN identifikācijas numuru vai citu attiecīgās valsts nodokļa maksātāja reģistrācijas numuru;
 - d) *IBAN* vai, ja *IBAN* nav pieejams, jebkādu citu identifikatoru, kas nepārprotami identificē maksājuma saņēmēju un sniedz tā atrašanās vietu;
 - e) *BIC* vai jebkādu citu uzņēmuma identifikācijas kodu, kas nepārprotami identificē maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kurš rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā, un sniedz tā atrašanās vietu, ja maksājuma saņēmējs saņem naudas līdzekļus, neizmantojot nekādu maksājumu kontu;
 - f) ja pieejams – maksājuma saņēmēja adresi, kāda tā ir maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzskaitē;
 - g) visu pārrobežu maksājumu datus, kas minēti 243.b panta 1. punktā;

- h) datus par visām maksājumu atmaksām, kuras identificētas kā tādas, kas attiecas uz g) apakšpunktā minētajiem pārrobežu maksājumiem.

2. Šā panta 1. punkta g) un h) apakšpunktā minētajā informācijā ietver šādus datus:

- a) maksājuma vai maksājuma atmaksas datumu un laiku;
- b) maksājuma vai maksājuma atmaksas summu un valūtu;
- c) tā maksājuma izcelsmes dalībvalsti, ko saņēmis maksājuma saņēmējs vai kas saņemts tā vārdā, attiecīgi atmaksas galamērķa dalībvalsti un informāciju, kas izmantota, lai noteiktu maksājuma vai maksājuma atmaksas izcelsmi vai galamērķi saskaņā ar 243.c pantu;
- d) jebkādu atsauci, kas nepārprotami identificē maksājumu;
- e) attiecīgā gadījumā – informāciju, ka maksājums ir iniciēts tirgotāja fiziskajās telpās."

2. pants

- 1. Dalībvalstis vēlākais līdz 2023. gada 31. decembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Tās minētos noteikumus piemēro no 2024. gada 1. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsaucē.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

*Padomes vārdā —
priekšsēdētājs*
